

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3488 van 9 november 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Armeense nationaliteit op 21 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 11 juli 2007 waarbij de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VRONINKS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

- 1.1. Verzoekster heeft op 20 december 2004 een asielaanvraag ingediend in België.
- 1.2. Op 3 februari 2005 besliste de gemachtigde van de Minister verzoeksters asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen.
- 1.3. Op 19 april 2005 bevestigde de Commissaris-generaal de in punt 1.2. vermelde beslissing.
- 1.4. Op 20 mei 2005 diende verzoekster een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing. Deze procedure is nog hangende.
- 1.5. Op 16 augustus 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).
- 1.6. Door de gemachtigde van de Minister werd op 11 juli 2007 beslist de aanvraag onontvankelijk te verklaren, beslissing die op 26 juli 2007 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

- 1.7. In uitvoering van de in punt 1.6. vermelde beslissing, werd aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd betekend aan verzoekster op 26 juli 2007. Tegen deze beslissing werd een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zaak RvV X) die verworpen werden bij RvV arrest nr. 3487.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

- 2.1. Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het vermeend ontbreken van de handtekening van verzoekster of haar advocaat op het origineel verzoekschrift. Verweerder stelt dat dit een schending van artikel 39/69 §1, 7° van de vreemdelingenwet uitmaakt.
- 2.2. De Raad stelt vast dat het origineel verzoekschrift ondertekend werd door de advocaat van verzoekster. De exceptie wordt dan ook verworpen.
- 2.3. Verweerder voert aan dat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt. Verweerder stelt dat verzoekster bovendien niet op basis van concrete gegevens aantoont dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.
- 2.4. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.05 werd ingediend bij de gemeente Zoutleeuw door : X
In toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van De Asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 20.12.04. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.04.05 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan haar betekend dd. 26.04.05. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 7 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. De vermelding dat betrokkene problemen had met de overheid ten gevolge van haar politieke en religieuze overtuiging kan niet weerhouden worden daar de problemen in haar land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen. Betrokkene kan steeds beroep doen om IOM om de terugreis te financieren en/of de nodige documenten te bezorgen om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het

administratief dossier dat tijdens haar asielinterview betrokkene nog een moeder alsmede één zus en één broer had in Armenië.(...) ».

3.2. De Raad meent doorheen het verzoekschrift een enig middel te kunnen ontwaren waarin verzoekster zich beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, de schending van de artikelen 7 en 39/70 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

3.3. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoekster specificeert « *dat krachtens de wet van 29 juli 1991 het een substantiele vormvereiste is dat een motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen* ». Volgens verzoekster is de beslissing « *foutief en onredelijk gemotiveerd en worden daarenboven haar rechten op manifeste wijze uitgehold en teniet gedaan*. » Verzoekster vervolgt dat door haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, de Minister de artikelen 7 en 39/70 van de vreemdelingenwet schendt alsook de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt dat « *de beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding genomen is*. » Verzoekster voegt eraan toe « *dat zich daarenboven een nieuw gegeven heeft voorgedaan nu haar echtgenoot overleden is, wijl haar dochter in België verblijft en gehuwd is met een Belgische onderdaan* ».

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.6. Verzoekster toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing « *foutief en onredelijk gemotiveerd* » is en toont evenmin aan op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van machtsoverschrijding. Verzoeksters stelling dat door haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, de Minister de artikelen 7 en 39/70 van de vreemdelingenwet schendt alsook de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, kan niet weerhouden worden, aangezien het beroep van verzoekster gericht is tegen de in punt 3.1. geciteerde beslissing, waarbij haar aanvraag tot een machtiging tot verblijf, onontvankelijk verklaard wordt en niet tegen het bevel om het

grondgebied te verlaten dat hieruit voortvloeit. Verzoekster toont niet aan op welke wijze het door haar ingeroepen nieuw gegeven, waarvan de gemachtigde van de Minister geen kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing, aanleiding geeft tot de schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.7. In een tweede onderdeel van het enig middel werpt verzoekster de schending op van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Wat betreft de schending van de zorgvuldigheidsplicht stelt verzoekster dat: *“Het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenfinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen”*. Verzoekster betoogt dat ze *« de gevraagde nauwgezetheid niet terugvindt in de bestreden beslissing, zeker nu dient vastgesteld te worden dat het in casu handelt omtrent een beslissing dewelke in stereotye bewoordingen is opgesteld. »*. Verzoekster specificeert dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat verzoekster wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielpcedure dewelke beëindigd is ingevolge de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens verzoekster staat deze kennis in hoofde van verwerende partij en vooral de aanwending van dit middel teneinde het regularisatieverzoek als niet ontvankelijk af te wijzen, haaks op de houding van verwerende partij die in de loop der jaren totaal niets heeft ondernomen teneinde verzoekster van het grondgebied te verwijderen.

3.8. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). Verzoekster betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd, beperkt zich grotendeels tot blote beweringen die niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeksters stelling dat de bestreden beslissing in stereotype bewoordingen is opgesteld kan niet gevolgd worden. Uit de in punt 3.1. geciteerde beslissing blijkt dat rekening gehouden werd met de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster, zoals aangehaald in haar aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot voorlopig verblijf, dat zich bevindt in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat het aan een vreemdeling die een verwijderingsmaatregel betekend krijgt, in de eerste plaats zelf toekomt om vrijwillig gevolg te geven aan deze verwijderingsmaatregel en niet de gedwongen repatriëring af te wachten. Het staat vast dat verzoekster sedert de afwijzing van haar asielaanvraag in april 2005 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op een illegale wijze in het Rijk verblijft, ook al is het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing nog hangende. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat verzoekster verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie. Deze vaststelling kan geen aanleiding geven tot de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.9. In een derde onderdeel van het middel werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing om drie redenen het redelijkheidsbeginsel schendt. Verzoekster stelt dat de verwerende partij ten eerste totaal niets onderneemt teneinde verzoekster van het grondgebied te verwijderen, wetende dat zij illegaal in het Rijk verblijft en dit gegeven aanwendt om het verzoek tot regularisatie als niet ontvankelijk af te wijzen. Verzoekster specificeert dat de overheid op die manier in hoofde van verzoekster minstens de schijn

heeft gewekt van een bepaald " gedoogbeleid " hetwelk in hoofde van verzoekster een zekere hoop heeft doen rijzen op een verblijf dat in aanmerking kan genomen worden om haar regularisatieverzoek in de gunstige zin te beïnvloeden. Verzoekster stelt dat de verwerende partij ten tweede onredelijk lang wacht met het nemen van een volgens haar dan nog stereotype, beslissing. Verzoekster stelt ten derde dat door de combinatie van beide voornoemde punten en argumenten het voor haar totaal onmogelijk is om een dergelijk verzoek tot regularisatie op een volgens verwerende partij ontvankelijke wijze in te stellen in haar land van oorsprong.

3.10. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de Minister niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Zoals hierboven reeds gesteld werd komt het aan een vreemdeling die een verwijderingsmaatregel betekend krijgt, in de eerste plaats zelf toe om vrijwillig gevolg te geven aan deze verwijderingsmaatregel. Uit het feit dat de overheid geen gedwongen repatriëring voorziet, kan geen gedoogbeleid afgeleid worden. Zoals reeds eerder gesteld werd, staat het vast dat verzoekster sedert de afwijzing van haar asielaanvraag in april 2005 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op een illegale wijze in het Rijk verblijft, ook al is het beroep bij de Raad van State tegen deze beslissing nog hangende. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat uit langdurig illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie. Deze vaststelling kan geen aanleiding geven tot de schending van het redelijkheidsbeginsel. Hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen stereotype beslissing betreft. Artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik dat verzoekster haar verblijfsaanvraag indiende, betreft een proceduremaatregel die een uitzondering vormt op de regel voorzien in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot voorlopig verblijf in het land van oorsprong dient ingediend te worden. Er valt moeilijk in te zien op welke wijze de bestreden beslissing verzoekster verhindert een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot voorlopig verblijf in het land van oorsprong in te dienen en op welke wijze dit het redelijkheidsbeginsel zou schenden. Rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet werden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is kan een behandelingstermijn van afgerond twee jaar niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat verzoekster lange tijd op illegale wijze in België verblijft, zich intussen integreert en de banden met zijn herkomstland verbreekt, is uitsluitend aan zijn eigen toedoen te wijten en kan de overheid niet aangewreven worden (R.v.St., nr.123.942, 7 oktober 2003; R.v.St., nr. 171.554, 25 mei 2007).

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.11. In een vierde onderdeel van het enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens.

3.12. Verzoeker toont niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 6 E.V.R.M. schendt.

Het vierde onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.13. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december

2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en zeven door:

mevr., M. EKKA   rechter in vreemdelingenzaken,

dhr., L. JANS   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.